

Sygn. akt II CSK 247/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa B. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w B.
przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych Oddziałowi Terenowemu
w W. Filii w Ł.
o ustalenie nieważności umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 747/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka „B.” sp. z o.o. w B. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 listopada 2014 r., oddalającego jej apelację od oddalającego jej powództwo wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 4 marca 2014 r. Powódka w powództwie skierowanym przeciwko pozwanej A. Oddziałowi Terenowemu w W. Filii w Ł. domagała się ustalenia nieważności czynności prawnej - oświadczenia złożonego przez pozwaną w dniu 16 października 2003 r. o nabyciu nieruchomości objętych umową darowizny zawartą pomiędzy powódką a darczyńcą F. sp. z o.o. w dniu 22 września 2003 r. w trybie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (w wersji pierwotnej - Dz.U. Nr 64, poz. 592). Sądy obu instancji (w wyniku powtórnego rozpoznania sprawy) stwierdziły ważne złożenie przez pozwanego w formie aktu notarialnego oświadczenia o wykonaniu prawa wykupu nieruchomości, doręczonego z zachowaniem miesięcznego terminu przewidzianego w art. 598 § 2 k.c. przez notariusza drogą pocztową na ujawniony w rejestrze adres powódki. Sądy nie podzieliły stanowiska skarżącej, że złożenie oświadczenia było nieważne, ponieważ w terminie dokonał go notariusz bez wyraźnego umocowania pozwanej, a nie sama pozwana.

W skardze kasacyjnej opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 61 § 1 k.c., art. 104 k.c., art. 598 § 2 k.c. i art. 4 ust. 1 ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego powódka domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest

ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Skarżąca uzasadniła potrzebę przyjęcia i rozpatrzenia jej skargi przesłanką przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadnością tej skargi, którą upatrywała w niebudzącym - jej zdaniem - wątpliwości naruszeniu wskazanych w podstawie skargi przepisów materialnoprawnych, prowadzącym do przyjęcia ważności czynności notariusza polegającej na złożeniu powódce oświadczenia o skorzystaniu z prawa wykupu przez pozwanego, mimo braku umocowania go do tej czynności.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność swojej skargi, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa, prowadzącym do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910).

Wniosek powódki nie spełnia tych wymagań. Z niekwestionowanych przez skarżącego ustaleń faktycznych wynika, że notariusz wykonał jedynie za pozwanego techniczną czynność doręczenia powódce oświadczenia złożonego przez pozwanego w formie aktu notarialnego, nie zaś czynność prawną polegającą na złożeniu oświadczenia woli. W świetle tych ustaleń argumenty o oczywistym naruszeniu prawa materialnego poprzez nieuwzględnienie wskazanych w skardze przepisów nie przekonują o jednoznacznej trafności podniesionych zarzutów.

W związku z tym nie wystąpiła powołana przez skarżącą podstawa przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Okoliczności sprawy nie wskazują też, aby zachodziły inne przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi powódki do rozpatrzenia.